

Zpráva o šetření ve věci pana A.

Pan A., bytem xxxx (dále také „stěžovatel“), se na mě obrátil s podnětem, v němž si stěžoval, že mu při rozhodování o jeho starobním důchodu nebylo jako doba důchodového pojištění zhodnoceno období od 4. 2. 1972 do 1. 12. 1973, kdy měl prodlouženo studium na vysoké škole, protože se připravoval na Letní olympijské hry v Mnichově a na mistrovství světa v kanoistice, kterých se rovněž zúčastnil a Československo úspěšně reprezentoval.

Stěžovatel tedy byl v době, která mu nebyla zhodnocena jako doba důchodového pojištění, reprezentantem Československa v kanoistice a zároveň studoval v denní formě studia vysokou školu. Absolvoval intenzivní sportovní přípravu a účastnil se vnitrostátních i mezinárodních závodů. Z tohoto důvodu měl individuální studijní plán a bylo mu povoleno prodloužení denního studia na vysoké škole, aby mohl skloubit sportovní činnost a soustavnou přípravu na budoucí povolání.

Stěžovatel ve svém podnětu dále uvedl, že vrcholoví sportovci v dané době ještě nesměli být tzv. profesionálními sportovci, pokud chtěli startovat na olympijských hrách (účastníci se mohli pouze amatérští sportovci). Přesto např. pracujícím vrcholovým sportovcům, kteří byli z výkonu zaměstnání uvolněni právě za účelem sportovní činnosti v reprezentaci Československa, byla refundována mzda, jako kdyby své zaměstnání skutečně vykonávali. Byli také důchodově pojištěni z titulu zaměstnání, byť ho fakticky nevykonávali.

Podobně byli zabezpečeni i studující vrcholoví sportovci. Jejich studium bylo pro účely důchodového pojištění považováno za dobu zaměstnání, přestože představovalo pouze doplňkovou (vedlejší) činnost.

Stěžovatel je proto nespokojen s tím, že i když v době, kdy byl československým reprezentantem, vykonával úplně stejnou činnost jako jiní sportovci – členové národního reprezentačního družstva, kteří již studium měli ukončeno, a byli tudíž de facto fiktivně zaměstnání, není mu tato doba reprezentace zhodnocena jako doba důchodového pojištění, přestože ostatním sportovcům uznána je. Navíc v době, kdy byl aktivním reprezentantem, byl důchodově pojištěn, o tuto účast na pojištění však dodatečně přišel přijetím novely zákona o důchodovém pojištění a nemá možnost ji jakkoliv získat. Zmíněnou skutečnost považuje za nespravedlivou. Žádal proto o odstranění tvrdosti, ministr práce a sociálních věcí však v tom, že mu nebylo započteno celé studium na vysoké škole jako náhradní doba důchodového pojištění, neshledal tvrdost.

A. Shrnutí závěrů

Česká správa sociálního zabezpečení (dále také „ČSSZ“) se dopustila pochybení, když stěžovateli období od 4. 2. 1972 do 1. 12. 1973 nezhodnotila jako dobu důchodového pojištění z titulu zaměstnání.

B. Skutková zjištění

Poté, co jsem se seznámil se všemi skutkovými okolnostmi případu stěžovatele, jsem se začal zabývat otázkou, zda mu neměla být jako doba důchodového pojištění zhodnocena činnost v rámci československé reprezentace ve vodním slalomu.

Požádal jsem proto ČSSZ o vyjádření. Z její odpovědi vyplynulo, že dle jejího názoru je třeba při výkladu ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění do 30. 6. 1990, vyjít z toho, že je rozhodný obsah činnosti, kterou pracovník pro příslušnou organizaci (zaměstnavatele) vykonával. Jde tedy o zodpovězení otázky, zda výkon sportovní činnosti ve smyslu přípravy na vrcholové světové soutěže mohl svou náplní a obsahem odpovídat pracovnímu poměru podle zákona č. 65/1965 Sb., zákoníku práce, ve znění do 30. 6. 1975. Podle ustanovení § 27 a násl. zákoníku práce lze pracovní poměr (práci, zaměstnání) definovat tak, že se pracovník v pracovním poměru podílí v kolektivu pracovníků svou prací za mzdu podle pokynů organizace na plnění jejích úkolů a účastní se na rozvoji, řízení a kontrole její činnosti. Zákoník práce pak definoval způsoby založení pracovního poměru (smlouva, volba, jmenování) a podstatné náležitosti pracovní smlouvy.

Ve věci stěžovatele není doloženo žádné smluvní ujednání, které by se obsahově, byť jen částečně, přibližovalo k uvedeným zákonným požadavkům, aby bylo možné uvažovat o tom, zda případné chybějící náležitosti jsou, či nejsou na překážku posouzení dané činnosti jako činnosti s obsahem pracovního poměru. Dle mínění ČSSZ tedy samotný faktický výkon sportovní činnosti (i když s nepochybnými výsledky na sportovním poli) nelze považovat za činnost, která by požívala ochrany podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců. Jiný závěr není možné dle mínění ČSSZ učinit, protože to by znamenalo naprosto zřetelné vybočení z působnosti ČSSZ. Pravidla, jak k podobným případům přistupovat, musejí být dle názoru ČSSZ stanovena právní normou a nelze připustit, aby zde nároky konstruoval dle svého uvážení orgán veřejné správy.

ČSSZ dále zmínila, že před listopadem 1989 nebyla oficiálně ustavena existence profesionálního sportu a profesionálních sportovců. Vrcholový sport existoval, včetně systému přípravy a výchovy sportovců, avšak systém vycházel z toho, že se sportovci věnují sportovní činnosti vedle svého zaměstnání – v osobní rovině. Činit úvahy, nakolik formální stránka této problematiky souzněla, či nesouzněla se stránkou faktickou, ČSSZ nepřísluší.

ČSSZ pak ve svém vyjádření zmiňuje, že na činnost vrcholových sportovců nahlížím z dnešního pohledu a zamýšlím se nad tím, zda by tento pohled nemohl být aplikován i na posouzení činnosti stěžovatele v sedmdesátých letech 20. století. Současný pohled zahrnuje i úvahy o výkonu sportovní činnosti v rámci pracovněprávního vztahu, nicméně podle převažujícího názoru není stávající pracovněprávní úprava pro regulaci postavení sportovce-profesionála vhodná (byť dle judikatury sportovní činnost v řadě aspektů odpovídá pojmovému vymezení závislé práce, je třeba připomenout, že činnost stěžovatele se odehrávala v naprosto jiné době, prostředí a podmínkách, než panují dnes). Spíše se tak ohledně regulace právních vztahů profesionálních sportovců akcentuje rovina vztahu sportovce a sportovního klubu jako dvou nezávislých podnikatelských subjektů – tento pohled ale právě do období sedmdesátých let minulého stolení nelze přenést.

V rámci šetření mi stěžovatel poskytl materiály, které se k jeho důchodové záležitosti vztahují. Seznámil jsem se proto s usnesením vlády Československé socialistické republiky ze dne 1. září 1971, č. 233, ke zprávě o opatřeních pro zajištění sportovců na Olympijské hry 1972. Z něj mj. vyplývá, že část sportovců byla povolána k dobrovolnému vojenskému cvičení, aby se mohla věnovat přípravě na olympijské hry (stěžovatel však nikoliv). Do reprezentačních družstev pak byli sportovci vybíráni Československým svazem tělesné

výchovy (dále také „ČSTV“) a Svazarmem. Příslušné instituce byly podle usnesení vlády povinny sportovcům zajistit podmínky pro to, aby se mohli připravovat na olympijské hry. Ve zprávě o stavu příprav na olympijské hry je uvedeno, že podmínky pro zabezpečení vrcholového sportu a státní sportovní reprezentace byly na konci 60. let a na počátku 70. let 20. stolení ve srovnání se světovou špičkou nedostačující. Tento neuspokojivý stav vyplýval z toho, že ČSTV a Svazarm nemohly vytvořit pro vrcholový sport a státní sportovní reprezentaci optimální a komplexní podmínky. Stále se objevovaly nedostatky ve všestranné péči o reprezentanty a jejich trenéry, zejména na pracovní, studijní a sociální úrovni.

Toto usnesení vlády pak předpokládalo, že příslušným organizacím (ČSTV a Svazarm) budou poskytnuty prostředky mj. na sociální zabezpečení reprezentantů.

Stěžovatel mi dále zaslal kopii vyrozumění ČSTV určené univerzitě B. ze dne 8. 1. 1971, v němž ČSTV univerzitu informuje, že stěžovatel byl jmenován předsednictvem Československého svazu kanoistů do reprezentačního družstva ČSSR ve vodním slalomu. Dopisy ČSTV ze dnů 7. 2. a 14. 3. 1972 byla univerzita B. informována, že v rámci reprezentačního družstva ve vodním slalomu byl stěžovatel vybrán do užšího výběru na přípravu na Letní olympijské hry v Mnichově v roce 1972.

C. Právní hodnocení ochránce

Nejprve si dovoluji zmínit obecná východiska, z nichž jsem při hodnocení postupu ČSSZ v této záležitosti vycházel.

Reprezentování Československé republiky a nyní České republiky na mezinárodních soutěžích typu mistrovství světa nebo olympijských her není jen realizací osobních ambicí jednotlivých sportovců, ale je i činností ve veřejném zájmu, protože vrcholoví sportovci šíří dobré jméno našeho státu v zahraničí a přispívají k tomu, že široká veřejnost ve více či méně vzdálených zemích získává povědomí o existenci České republiky, případně i bližší informace o ní. Proto také stát sportovní reprezentanty podporuje a prezident republiky jim poměrně často uděluje státní vyznamenání – medaili za zásluhy o stát v oblasti sportu.¹ Reprezentanti pak obvykle fungují i jako vzory chování pro děti a mládež, motivují je k pohybu a smysluplnému trávení volného času.

V době, kdy byl stěžovatel aktivním vrcholovým sportovcem, byla sportovní činnost uskutečňována za jiných podmínek než nyní. Jak správně zmínila ČSSZ, v 70. letech 20. stolení nepřipadalo do úvahy, aby byl sportovec osobou samostatně výdělečnou činnou – podnikatelem. Naprostá většina výdělečné činnosti byla vykonávána v režimu závislé práce.

Rovněž pravidla pro sociální zabezpečení byla odlišná. I osoby, které jsou v současné době typickými osobami samostatně výdělečně činnými (např. umělci), byly začleněny do nemocenského a důchodového pojištění zaměstnanců.

Z právní úpravy platné v minulosti i nyní pak vyplývá, že rozhodně nebylo a není úmyslem zákonodárce vrcholové sportovce z účasti na sociálním zabezpečení vyloučit.

1 Zákon č. 157/1994 Sb., o státních vyznamenáních České republiky.

Sportovcům, kteří se před listopadem 1989 v době, kdy reprezentovali Československo na vrcholových soutěžích, současně připravovali na budoucí povolání studiem na střední nebo vysoké škole, byly povolovány individuální studijní plány a měli možnost si prodloužit studium, aby ho zvládli absolvovat vedle náročné sportovní přípravy. Studium tak u nich bylo de facto vedlejší (doplňkovou) činností. Jejich hlavní činnost představovala sportovní příprava a účast na sportovních soutěžích.

Protože studium na střední a vysoké škole bylo podle právní úpravy platné v době, kdy byl stěžovatel členem československého reprezentačního družstva v kanoistice, v plném rozsahu započítáváno jako doba zaměstnání,² nebylo třeba, aby byla činnost v rámci reprezentačního družstva podrobněji právně upravena, a nebylo nutné výslovně určovat, zda se jedná o zaměstnání, samostatnou výdělečnou činnost, služební poměr či jinou činnost, a zda tato činnost zakládá, či nezakládá účast osoby, která ji vykonává, na sociálním zabezpečení.

Až do účinnosti zákona č. 425/2003 Sb.,³ tj. do 31. 12. 2003, byla pojištěncům doba studia získaná před 1. 1. 1996 hodnocena podle právních předpisů platných před 1. 1. 1996, tj. v plném rozsahu. Zmíněný zákon č. 425/2003 Sb. však do ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, včlenil novou větu druhou, podle níž *„za náhradní dobu pojištění se považuje též doba studia získaná před 1. lednem 1996 podle předpisů platných před tímto dnem, a to po dobu prvních šesti let tohoto studia po dosažení věku 18 let.“* Do té doby byla doba studia po dosažení věku 18 let získaná před 1. 1. 1996 považována za dobu zaměstnání,⁴ a to v plném rozsahu. Důvodem pro přijetí této změny bylo, aby se zesouladilo hodnocení doby studia před 1. 1. 1996 a po tomto datu a aby „věčným studentům“ nebylo uznáváno extrémně dlouhé studium jako doba důchodového pojištění. Stát si přál dát těmto osobám najevo, že to, že v minulosti svými podprůměrnými studijními výsledky bezdůvodně protahovali dobu svého studia, odmítá respektovat a bonifikovat tím, že tuto dobu bude považovat za dobu důchodového pojištění.

Bohužel zákon č. 425/2003 Sb. neobsahoval žádné přechodné ustanovení, které by osobám v podobné situaci jako stěžovatel, které v době před 1. 1. 1996 z vážných důvodů prodloužily svoje studium po dosažení věku 18 let na dobu delší než 6 let, zaručovalo, že jim tato doba bude uznána alespoň za náhradní dobu důchodového pojištění.

Stěžovatel tak náhle spadl do stejné kategorie jako „věční studenti“, jež měli být předmětnou právní úpravou postiženi, přestože své studium neprodlužoval z důvodu liknavosti při něm, ale protože vykonával činnost ve veřejném zájmu, která mu zabírala naprostou většinu času.

2 Ustanovení § 6 odst. 1 bod 4 zákona č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.

3 Zákon, kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

4 Ustanovení § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2003, v kombinaci s ustanovením § 8 odst. 1 písm. f) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění do 31. 12. 1995.

Případ stěžovatele je pak paradoxní v tom, že v době, kdy byl reprezentantem Československa, se snažil chovat odpovědně a myslet i na své budoucí uplatnění poté, co ukončí sportovní kariéru, když se snažil studium na vysoké škole řádně ukončit. Pokud by vůbec na vysokou školu nenastoupil, resp. by studium v důsledku náročné sportovní přípravy vzdal, fiktivně by byl zaměstnán a v dnešní době by nemusel problém se započítáváním doby pojištění vůbec řešit.

Z hlediska racionálního chování pojištěnce ve vztahu k jeho budoucím nárokům by stěžovatel mohl, kdyby byl býval věděl, jak se právní úprava vyvine, věnovat se po rychlejší skončení studia nějaké pojištěné činnosti než dobrovolně vyjít vstříc i do dnešní doby přenositelnému veřejnému zájmu, jehož součástí má být logicky i sociální zabezpečení, nikoliv pozdější nepřímé dávkové sankcionování. Obecný veřejný zájem byl vytvářet sportovcům všeobecně příhodné podmínky, což tehdejší úprava ve vztahu ke stěžovateli splňovala, na rozdíl od jejího znění v době rozhodování o důchodu. Oproti věčným studentům stěžovatel dobrovolně odložil nástup do pojištěné činnosti z důvodu souladného s veřejným zájmem, a tím si ukrátil důchodovou dávku.

Nemohu tak než konstatovat, že právní úprava přijatá zákonem č. 425/2003 Sb., zasáhla zcela nepřiměřeně do legitimního očekávání stěžovatele ve vztahu k jeho budoucí důchodové dávce.

S přihlédnutím k výše uvedenému a ke skutečnosti, že stěžovateli v současné době skutečně nemůže být doba studia na vysoké škole v rozsahu větším než prvních 6 let po dosažení věku 18 let zhodnocena jako náhradní doba důchodového pojištění, začal jsem se zabývat otázkou, zda by nemohla být za dobu důchodového pojištění uznána jeho činnost jako sportovního reprezentanta Československé republiky.

Přitom jsem vzal do úvahy ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění do 30. 6. 1975, podle něhož *„doba pracovního (učebního) poměru (pracovní činnosti) se hodnotí jako doba zaměstnání, pokud pracovní poměr (pracovní činnost) zakládá nebo zakládala nemocenské pojištění podle předpisů platných pro pracovníky; nebyl-li pracovník účasten nemocenského pojištění proto, že nebyl k pojištění přihlášen, nebo proto, že zaměstnání nezakládalo podle předpisů tehdy platných nemocenské pojištění, hodnotí se zaměstnání pro účely tohoto zákona, jestliže by zakládalo účast na nemocenském pojištění podle předpisů platných v době vzniku nároku na důchod.“*

Pokud by stěžovatel vykonával sportovní činnost reprezentanta České republiky v kanoistice v současné době, byla by tato činnost buď výkonem zaměstnání, samostatné výdělečné činnosti, nebo by se uskutečňovala v rámci služebního poměru u Armády České republiky či Policie České republiky. Byl by tedy důchodově pojištěn (a s největší pravděpodobností i nemocensky pojištěn) a jeho činnost by byla dobou pojištění, nikoliv náhradní dobou pojištění (z příjmu, kterého by na jejím základě dosahoval, by hradil pojistné na sociální zabezpečení).

Tento argument by tedy svědčil pro to, aby reprezentační činnost stěžovatele v období let 1972–1973 byla považována za dobu důchodového pojištění.

Dle mého názoru však reprezentační činnost stěžovatele splňovala rovněž podmínky pro to, aby byl účasten důchodového pojištění i podle právních předpisů účinných v době, kdy tuto činnost vykonával.

Podle zmíněného ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb. se pracovní činnost hodnotila jako doba zaměstnání (tj. doba důchodového pojištění), pokud zakládala nemocenské pojištění podle předpisů platných pro pracovníky (zaměstnance). Podmínky účasti zaměstnanců na nemocenském pojištění upravoval v době, kdy stěžovatel vykonával reprezentační činnost, zákon č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, ve znění do 31. 1. 1982. Podle ustanovení § 2 odst. 2 citovaného zákona se za zaměstnance (tj. osobu účastnou nemocenského pojištění) považoval rovněž ten, kdo byl činný pro socialistický sektor v poměru, který měl obsah zaměstnaneckého pracovního poměru, avšak nebyl takto označen nebo neměl všechny náležitosti předepsané pro vznik zaměstnaneckého pracovního poměru.

ČSSZ pak ve svém vyjádření správně zmínila zákon č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění do 30. 6. 1975, který upravoval podmínky pro vznik pracovního poměru a jeho obsah (tj. práva a povinnosti stran).

Dle ustanovení § 27 odst. 2–4 zákoníku práce vznikl pracovní poměr uzavřením pracovní smlouvy, volbou nebo jmenováním. ČSSZ ve svém vyjádření tvrdí, že dle jejího názoru stěžovatelova sportovní činnost nesplňovala podmínky pro to, aby mohla být považována za zaměstnání, protože nebyla realizována na základě pracovní smlouvy. V rámci šetření jsem však zjistil, že stěžovatel byl do československého reprezentačního družstva **jmenován**. Jmenování je jedním z možných způsobů vzniku pracovněprávního vztahu. Pro jmenování je typické, že se neděje prostřednictvím smlouvy, ale je realizováno buď ústním sdělením zaměstnavatele, nebo předáním písemného jmenování.

V rámci reprezentace tedy sice stěžovatel neměl uzavřenou pracovní smlouvu, ale jeho vztah k ČSTV byl založen jmenováním.

Ustanovení § 27 odst. 1 zákoníku práce dále zakotvovalo, že pracovník v pracovním poměru se podílí v kolektivu pracovníků svou prací za mzdu podle pokynů organizace na plnění jejích úkolů a účastní se na rozvoji, řízení a kontrole její činnosti.

Ustanovení § 35 odst. 1 zákoníku práce pak upravovalo práva a povinnosti zaměstnance a zaměstnavatele plynoucí z pracovního poměru tak, že ode dne, kdy vznikl pracovní poměr:

- a) byl zaměstnavatel povinen přidělovat pracovníku práci podle pracovní smlouvy, platit mu za vykonanou práci mzdu podle mzdových předpisů, popřípadě kolektivních smluv, vytvářet podmínky pro úspěšné plnění jeho pracovních úkolů a dodržovat ostatní pracovní podmínky stanovené právními předpisy nebo kolektivní nebo pracovní smlouvou, a
- b) zaměstnanec byl povinen podle pokynů zaměstnavatele konat osobně práce podle pracovní smlouvy ve stanovené pracovní době a dodržovat pracovní kázeň.

Převedu-li uvedená pravidla na případ stěžovatele, mohu konstatovat:

- (1) Stěžovatel vykonával sportovní činnost v reprezentačním družstvu, tj. v kolektivu ostatních sportovců, z nichž část byla zaměstnána, a díky tomu je dosud tato jejich činnost považována za výkon zaměstnání.
- (2) Práce je volní lidskou činností, která je zaměřena k určitému cíli, jehož chce dosáhnout zadavatel práce, tj. zaměstnavatel. Náplní činnosti ČSTV bylo mj. zajistit

úspěšnou vrcholovou reprezentaci Československa na mezinárodních soutěžích. Stěžovatel svou činností v reprezentačním družstvu přispíval k plnění úkolů ČSTV. Činnost stěžovatele byla volná a byla zaměřena na plnění cílů ČSTV.

- (3) Stěžovatel svou činnost vykonával podle pokynů zaměstnavatele, resp. nadřízených pracovníků (trenérů, funkcionářů ČSTV).
- (4) Stěžovatel sice neměl s ČSTV sjednanou výši mzdy, byl jím však za svou činnost odměňován. Dostával materiální plnění, měl zajištěno zdarma ubytování, stravu, ošacení, obuv a další pracovní pomůcky, ČSTV za něj hradil náklady na dojíždění na místa výkonu práce, případně další poplatky potřebné k tomu, aby mohl řádně reprezentovat. Rovněž mu byly ČSTV poskytovány finanční prostředky (kapesné, odměny apod.). Pobíral tedy od zaměstnavatele plnění, jež bylo možné finančně vyčíslit a sloužilo k zajištění jeho životních potřeb, tj. mělo charakter obdobný mzdě.
- (5) ČSTV ukládal stěžovateli pracovní úkoly, stanovoval mu tréninkové plány, ukládal mu, jakou činnost a kdy má vykonávat, tj. přiděloval mu práci. Za tuto práci stěžovatele odměňoval a hmotně zabezpečoval. Rovněž vytvářel podmínky pro úspěšné plnění pracovních úkolů stěžovatele a dodržoval právní předpisy upravující jeho činnost. Plnil tedy povinnosti zaměstnavatele.
- (6) Stěžovatel při sportovní činnosti postupoval podle pokynů zaměstnavatele, konal práci osobně, v době k tomu zaměstnavatelem určené (v pracovní době) a v místech určených zaměstnavatelem, udržoval pracovní kázeň (jinak by byl z reprezentačního družstva vyřazen). Plnil tedy povinnosti zaměstnance.

Na základě výše uvedeného jsem dospěl k závěru, že sportovní činnost stěžovatele splňovala podmínky pro to, aby byla považována za zaměstnání ve smyslu ustanovení § 27 zákoníku práce. Stěžovatel pak byl v průběhu jejího výkonu zaměstnancem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, tj. byl i důchodově pojištěn.

Období od 4. 2. 1972 do 1. 12. 1973 tudíž mělo být stěžovateli zhodnoceno jako doba zaměstnání dle ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění do 30. 6. 1975, resp. dle ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění do 31. 12. 1995. Zmíněné období mu tedy mělo být uznáno za dobu důchodového pojištění.

D. Informace o dalším postupu

Na základě výše uvedených skutečností shrnuji, že ČSSZ se v důchodové záležitosti stěžovatele dopustila pochybení ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů. Žádám proto podle § 18 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv ředitelku odboru Kancelář ústředního ředitele ČSSZ Mgr. Ivanu Žáčkovou, aby se k mojí zprávě o šetření v této věci ve lhůtě 30 dnů od jejího doručení vyjádřila a informovala mě o přijatých opatřeních k nápravě.

Zpráva shrnuje moje dosavadní poznatky, které mohou být podkladem pro závěrečné stanovisko podle § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.

Zprávu zasílám rovněž stěžovateli.

ombudsman
veřejný ochránce práv

Sp. zn.: 3936/2021/VOP/JČ

Brno 20. prosince 2021

JUDr. Stanislav Křeček v. r.
veřejný ochránce práv
(zpráva je opatřena elektronickým podpisem)